

tymczasowo aresztowanych albo osób umieszczonych w ośrodku przystosowania społecznego w razie działania, o którym mowa w ust. 2, podjętego zbiorowo. Środek ten może być stosowany w razie działania podjętego indywidualnie jedynie wówczas, gdy przez użycie niebezpiecznego narzędzia skazany, tymczasowo aresztowany albo osoba umieszczona w ośrodku przystosowania społecznego spowoduje bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia funkcjonariusza albo innej osoby.

§ 8. Względem skazanego, tymczasowo aresztowanego lub osoby umieszczonej w ośrodku przystosowania społecznego, stawiających opór, można, jeżeli to jest konieczne, stosować siłę fizyczną.

§ 9. 1. Szczególne środki bezpieczeństwa oraz siła fizyczna mogą być stosowane po bezskutecznym uprzedzeniu o ich użyciu i po uprzednim przywołaniu do porządku, w granicach niezbędnych do przywrócenia porządku i zmuszenia do posłuszeństwa i tylko tak długo, jak długo grożące niebezpieczeństwo nie zostało usunięte. Stosowanie szczególnych środków bezpieczeństwa oraz siły fizycznej nie może mieć na celu przyczyniania dolegliwości ani zmniejszać do wyrządzenia szkody w zdrowiu.

2. Względem kobiet ciężarnych i karmiących nie stosuje się szczególnych środków bezpieczeństwa wymienionych w § 7 ust. 1 pkt 2—5, a względem wszystkich kobiet szczególnego środka bezpieczeństwa wymienionego w § 7 ust. 1 pkt 6.

§ 10. 1. Decyzję o zastosowaniu szczególnych środków bezpieczeństwa oraz siły fizycznej podejmuje odpowiednio naczelnik zakładu karnego, aresztu śledczego lub ośrodka

przystosowania społecznego, a w razie jego nieobecności upoważniony funkcjonariusz.

2. W razie bezpośredniego i gwałtownego zamachu na życie lub zdrowie funkcjonariusza albo innej osoby, decyzję o zastosowaniu siły fizycznej może podjąć funkcjonariusz wykonujący nakazaną czynność. O zastosowaniu siły fizycznej funkcjonariusz zawiadamia niezwłocznie naczelnika.

3. Osobę, względem której zastosowano szczególny środek bezpieczeństwa lub siłę fizyczną, poddaje się badaniu lekarskiemu. Z zastosowania szczególnych środków bezpieczeństwa oraz siły fizycznej sporządza się protokół. O zastosowaniu szczególnych środków bezpieczeństwa oraz siły fizycznej względem tymczasowo aresztowanego zawiadamia się organ, do którego dyspozycji pozostaje tymczasowo aresztowany.

§ 11. W wyjątkowych wypadkach można na czas lub w toku konwojowania zastosować założenie kajdan także jako środek ostrożności w celu zapobieżenia ucieczce osoby konwojowanej lub objawom jej agresywności. Decyzję o założeniu kajdan podejmuje dowódca konwoju.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1971 r. w sprawie dopuszczalności użycia przez funkcjonariuszy Służby Więziennej broni oraz stosowania siły fizycznej i szczególnych środków bezpieczeństwa (Dz. U. z 1971 r. Nr 18, poz. 182 i z 1972 r. Nr 14, poz. 95).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1975 r.

Minister Sprawiedliwości: W. Berulowicz

35

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 12 lutego 1975 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zwolnień od cła oraz od ograniczeń przywozu i wywozu.

Na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 21 maja 1973 r. w sprawie zwolnień od cła oraz od ograniczeń przywozu i wywozu (Dz. U. z 1973 r. Nr 21, poz. 125 i z 1974 r. Nr 12, poz. 73) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 9 ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedmioty wywożone przez podróżnego o łącznej wartości rynkowej tych przedmiotów w Polsce do 1.000 zł, a przez podróżnego cudzoziemca, również w tranzycie, dodatkowo zwalnia się od cła przedmioty nabyte w Polsce, jeżeli wartość rynkowa tych przedmiotów w Polsce nie przekracza 50% środków płatniczych pochodzących z udokumentowanej wymiany zagranicznych środków płatniczych przywiezionych przez

podróżnego. Zwolnienie nie dotyczy przedmiotów, na których wywóz wymagane jest pozwolenie.”,

2) w § 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nie dotyczą wypadków, gdy wartość rynkowa przedmiotów w Polsce przekracza odpowiednio 6.000 zł lub 12.000 zł (ust. 1 pkt 1) albo 1.000 zł (ust. 1 pkt 2),”;

3) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. 1. Główny Urząd Cel może:

1) zwolnić od cła środki spożywcze i wyroby tytoniowe w ilościach większych niż określone w § 7 ust. 1 pkt 2 i 3,

2) określić rodzaj i ilość przedmiotów podlegających zwolnieniu stosownie do § 9 ust. 1,

3) zwolnić od cła przedmioty mimo niezachowania terminów przewidzianych w § 10 ust. 2.

2. Uprawnienia przewidziane w ust. 1 pkt 1 i 3

Główny Urząd Cei może przekazać urzędowi cel-
nym.",

4) w § 13 ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedmioty wywożone ze sobą przez pracownika
cudzoziemca, oprócz przedmiotów, na których wywóz
wymagane jest pozwolenie, jeżeli łączna wartość ryn-
kowa tych przedmiotów w Polsce nie przekracza 50 zł
licząc za jeden dzień pobytu w Polsce i nie przekra-
cza zarazem 1.000 zł, a jeżeli pobyt w Polsce trwał po-
nad 3 miesiące 2.000 zł łącznie,”

5) w § 33 ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„3. Zwolnienia określone w ust. 1 i 2 dotyczą tylko
przedmiotów mogących służyć do użytku osobistego,
domowego i zawodowego, z wyjątkiem przedmiotów,
na których wywóz wymagane jest pozwolenie.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 mar-
ca 1975 r.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej:

J. Olszewski

Oplata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 180,— zł, półrocznie 100,— zł.
Oplata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi rocznie 100,— zł.

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 30 listopada. Prenumeratę można zgłaszać wstecz za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim IV Oddział Miejski, Warszawa nr 1528-91-43745. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów) dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Żurawia 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Koszalinie, Krakowie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w Bydgoszczy, Cieszyźnie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Lublinie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie i Toruniu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powińska 69/71
00-979 Warszawa (przegródka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.